

Gaby Rasters

Julia&Julia

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

Hoofdstuk 1 Het mooiste geluid

(Australië, Perth)

Julia schrikt wakker en Jake wrijft zacht over haar rug. ‘Rustig, meisje, rustig.’ Ze probeert overeind te komen om haar ademhaling weer onder controle te krijgen, haar hart bonst in haar keel. Haar gezicht is nat van haar tranen.

‘Ze was er weer, Jake...’

‘Kon je horen wat ze zei?’

‘Nee, hoe ik mijn best ook doe, ik kan haar niet verstaan. Haar mond beweegt maar ik kan er geen touw aan vastknopen. Ze wil me iets vertellen. Het is dringend.’ Haar handen laten Jake zien hoe gespannen ze zich voelt. Haar gebaren zijn vol met emotie. Jake staat op en loopt naar de badkamer. ‘Hier, drink een beetje water. Je voelt helemaal warm.’

Gulzig drinkt ze het glas leeg en kijkt hem dankbaar aan. ‘Sorry, dat ik je weer wakker heb gemaakt.’

‘Ik maak me zorgen om je. Die droom beheerst onze nachten. Of beter gezegd: het meisje dat steeds opduikt in je droom veroorzaakt dat.’

‘Ze lijkt op me, Jake. Haar ogen, ze zijn net

zo groen als die van mij. Zie ik spoken? Geloof jij in geesten?’

Jake haalt zijn schouders op. ‘Ik weet het niet, Julia. Ik wil er liever niet in geloven, ben er een beetje bang voor. Nadat ik ooit glaasje heb gedraaid, deed ik het nog net niet in mijn broek. Ik denk wel dat er meer is tussen hemel en aarde.’

Julia gaat rechtop zitten en kijkt hem nu klaarwakker aan. ‘We hoeven niet bang voor haar te zijn. Dat voel ik. Ik ben wel bang voor het geheim dat ze met zich meedraagt. Maar zullen wij ook een keer glaasje draaien? Durf je dat aan?’ Jake begint te lachen. ‘Misschien, maar niet nu. Het is half vier in de nacht. Morgen heb ik een lange dag voor de boeg. Ik heb nog wel een alternatief voor je, beter dan glaasje draaien. Een neef van mijn vader schijnt “dingen” te kunnen zien. Misschien kan hij jouw droom verklaren? En nu slapen!’ Hij draait zich om en lijkt binnen no time weer vertrokken. Julia tekent zacht een hartje op zijn borst en doet dan ook haar ogen dicht. Ze legt haar handen tegen zijn borstkas, zijn ademhaling maakt haar rustig. Het ritme van zijn hart stroomt via haar vingertoppen naar binnen en ze geniet van dit gevoel. Geen enkel hart heeft haar zo

kunnen raken als het zijne. Jake had er altijd om moeten lachen. ‘Hoe jij zoiets kan voelen, geen idee, maar jij hebt wel meer aparte gaven waarvan ik sta te kijken. Jij hoort me op een manier zoals niemand dat kan, Julia. Jij bent niet doof, je luistert juist intenser.’

‘Huil je?’ Jake veegt een rollende traan van haar wang. Heftig schudt ze haar hoofd heen en weer. ‘Nee nee, ik ben gewoon blij met je.’

Hij lacht. Ze voelt dat zijn lach van binnen-uit komt, zijn sleutelbeen lijkt dan te bewegen. ‘Als er iets is wat ik zou willen horen Jake, dan is dat jouw lach.’

‘Je vleit me, maar geloof me, er zijn mooiere geluiden dan dat.’

Julia gaat rechtop zitten en ze weet dat hun standaard spelletje weer gespeeld gaat worden, ze heeft er nooit genoeg van gekregen. En hij ook niet. Steeds opnieuw heeft hij voor haar geprobeerd om geluid in woorden te vatten. Soms zelfs in kleuren. Gretig als altijd drinkt ze zijn woorden. ‘Wat is dan het mooiste geluid Jake?’

‘Vandaag was dat het geluid van een prachtige vrouw die vanmorgen naast me wakker werd. De lakens ritselden toen ze probeerde geen geluid te maken, zodat ik niet wakker zou worden. Het geluid van de douche over haar

naakte lichaam, liet niks aan mijn verbeelding over. En toen ze daarna weer in de slaapkamer stond, met dat idiote handdoekje om haar lijf, was het geluid van het neerkomen van een paar niet afgedroogde druppels het allermooiste...’ Hij kijkt haar plagend aan. ‘Je moet echt eens stoppen met dat handdoekje om je heen te wikkelen...’

Ze glimlacht. ‘Nu weet ik zeker dat ik lekker slaap.’

Hoofdstuk 2 Pianospelletjes

(Nederland, Amsterdam)

Julia streelt met haar handen zacht over haar Steinway-piano. Het hout voelt heerlijk koel aan. Ontelbare uren heeft ze achter deze piano doorgebracht. Soms leek het alsof haar vingers vastgeplakt waren aan de toetsen. Ze recht haar rug en probeert haar schouders te ontspannen. Het vele oefenen heeft veel gevraagd van haar lichaam. De mentale druk heeft echter nog meer geëist van haar ziel en zaligheid. Ze draait zich om op haar kruk wanneer ze een klopje op de deur hoort. 'Binnen...'

Ze lacht breeduit wanneer ze haar nieuwe leerlingen ziet binnenkomen. De pubers smoezen met elkaar en het meisje stapt naar voren om het woord te doen. 'Bedankt dat u tijd voor ons heeft willen maken.'

Julia knikt. 'Mogen we misschien een paar vragen stellen? We doen een project voor het vak muziek op het gymnasium en we willen weten hoe het is om concertpianiste te zijn. We willen graag alle drie naar het conservatorium.' De jongens knikken.

Julia staat op van haar kruk en loopt richting

het groepje. ‘Speel eerst eens wat.’ Ze wijst de jongen met de krullen aan. Hij deinst in eerste instantie achteruit, maar loopt dan toch op de piano af. Hij kijkt haar vragend aan. ‘Speel vanuit je gevoel. Laat me zien hoe graag jij piano wilt spelen.’ Julia knikt de jongen toe en gaat tegenover hem staan. ‘Hoe heet je eigenlijk?’

‘Mijn naam is Tom.’ Zijn stem is in de overgang van jongen naar man. De puistjes in zijn gezicht laten de worsteling van zijn lichaam zien.

‘Nou, Tom, gas erop. Betover ons.’

De vingers van Tom beroeren de piano met respect. Ze vliegen over de toetsen, maar lijken ze nauwelijks te raken. Julia houdt haar adem in. Ze ziet zijn ingespannen blik die overgaat in een soort extase. Vanuit haar ooghoeken ziet ze de andere twee staan, hun handen jeuken om ook te spelen. Dat is goed. Die drang om te willen spelen moet in je zitten om tot succes te komen. Kort kijkt ze naar haar eigen handen. Ze is die drive om de sterren van de hemel te spelen al heel lang kwijt. De dag dat ze haar onschuld verloor, verloor ze meer dan alleen dat. Ze verloor de glinstering in haar ogen. Haar gedachten worden onderbroken door de noten die nu haar gehoor binnenglijden. Ze

klapt in haar handen. ‘Tom, je bracht me van de *Efteling* via *Disneyland* naar *In de Ban van de Ring*. Sprookjesachtig mooie uitvoering. Heel goed. Let wel op je houding. Hoeveel train je per dag?’

Tom staat op en de grijns op zijn gezicht laat zien hoe blij hij is met haar commentaar. ‘Ik oefen meteen na school en probeer zo’n vijf uur per dag te halen.’

‘Heel goed, elke dag oefenen is goed. Overdrijf het niet. Je lichaam zit nog in de groei, de aanslag op je gewrichten kan enorm zijn. Ga niet over je grenzen heen. En bovendien: verken je andere grenzen ook.’

Ze ziet dat hij niet snapt wat ze bedoelt. ‘Ik bedoel dat er meer is dan alleen de piano. Jezelf in je spel verliezen is goed en mooi, maar vergeet niet te leven!’

Het meisje zet haar brilletje recht. In haar ooghoeken een stille traan. ‘Ik zou niet weten wat ik zonder mijn piano zou moeten, om eerlijk te zijn...’ Ze schuifelt wat heen en weer met haar voeten.

‘Vertel eens hoe je heet en speel dan een stuk voor ons. Laat ons zien waarom je niet zonder piano kunt.’ Julia twijfelt of dit een juiste opdracht is voor een meisje dat ogenschijnlijk

meer leed met zich meedraagt dan haar smalle schouders kunnen dragen.

‘Mijn naam is Niky.’ Dan neemt ze plaats achter de piano en de eerste noten zijn zwaar en grimmig. Julia schrikt ervan. Het gezicht van Niky versmelt met de noten, die via haar vingers de kamer vullen. Het liefst was ze naast dit meisje op het krukje gaan zitten en had ze een arm om haar heen geslagen. Elke klank vraagt erom getroost te worden. Om gezien te worden, geliefd te zijn, om weer compleet te mogen zijn. Wat een herkenning! Niky staat op van de kruk en aan haar gezicht is niks meer af te lezen. Julia wacht met haar applaus totdat de spanning uit de kamer verdwenen is. ‘Prachtig gedaan Niky. Je hebt talent en een verhaal.’ Julia geeft haar een kaartje. ‘Mijn nummer. Je mag me bellen wanneer je daar behoefte aan hebt.’

Niky knikt en stopt het kaartje snel in haar achterzak. Julia wenkt de andere jongen om plaats te nemen achter de piano.

De jongen gaat zitten en kijkt dromerig voor zich uit. ‘Mijn naam is trouwens Sjoerd.’

‘Prima, leuk Sjoerd, ga je gang. Al heb ik al een idee wat voor vlees ik in de kuip heb.’ Julia geeft hem een knipoog. Sjoerd is absoluut het

Guus Meeuwis-type en zal het publiek in ver-voering gaan brengen met zijn dromerige blik-ken... De manier waarop hij de toetsen raakt is minder bevlogen als die van de andere twee. Technisch speelt hij echter perfect. Zou hij er net zo van genieten als Tom en Niky? Julia be-twijfelt het. Bij Tom zit het pianospel in zijn hart. Bij Niky is het pure passie, misschien vermengd met een ontsnappen aan de werke-lijkheid. Bij Sjoerd hoort het vast bij zijn opvoe-ding. *Foei, Julia, je denkt te veel in hokjes.*

Julia klapt in haar handen. ‘Sexy uitvoering, Sjoerd. Prima gedaan.’ Ze glimlacht wanneer ze zijn grijns ziet. Hij zal vast veel meisjeshar-ten sneller laten kloppen met zijn pianospel.

‘Kom we gaan zitten en dan drinken we iets. Allemaal een glas water?’ Julia heeft een mooie schenkkkan klaargezet en er een paar citroenen ingestopt. ‘Nu vertel, wat willen jullie van me weten?’

‘Wanneer ben je begonnen met piano spe-len?’ Sjoerd trapt af.

‘Ik kreeg van mijn vader een piano voor mijn derde verjaardag en vanaf dat moment heb ik gespeeld.’

‘Waarom kreeg je een piano?’ Niky kijkt haar vragend aan.